

Arrest

nr. 215 416 van 21 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor verzoeker, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 16 februari 2017 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en dient op 20 februari 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Op 13 april 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtou van origine. U bent afkomstig uit Dashtak, subdorp van het dorp Fateabad, gelegen in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar. U bent soenniet.

Uw vader was een commandant bij de politie. Toen u nog een kind was, werd hij vermist. Daarna kreeg uw broer brieven van de taliban. Ongeveer acht jaar voor uw vertrek uit Afghanistan verdween hij spoorloos. U heeft geen informatie over hun huidige situatie. Uw moeder overleed toen u nog een kind was.

Na de verdwijning van uw vader en uw broer en na het overlijden van uw moeder woonde u bij uw oom langs moederszijde in Dashtak. Toen u ongeveer vijf maanden voor uw vertrek van uw school naar huis wandelde, zag u drie mannen op motors die in uw richting reden. Ze stopten naast u. Eén van de mannen nam een mes. U werd gestoken in uw hand. Daarna werd u geslagen op uw gezicht, waarbij drie tanden braken. U verloor het bewustzijn.

U lag ongeveer twintig tot vijftwintig dagen in een coma in het Sahed Ama public health ziekenhuis in Jalalabad. Toen u weer bij bewustzijn kwam, merkte u dat u ook een wonde had aan uw buik. U verbleef gedurende ongeveer twee maanden in het ziekenhuis, waarna u naar huis mocht.

Ongeveer drie maanden later werd een brief van de taliban gebracht naar het huis van uw oom. Er stond in dat u veilig bent, en dat uw oom u aan de taliban moest uitleveren. Uw oom zei u dat hij reeds voor de aanval een brief had ontvangen, waarin stond dat u de taliban moest vervoegen. Hij zei dat hij de brief niet serieus nam en hem verscheurde. U was tot dan toe niet op de hoogte van deze brief.

Na het ontvangen van deze tweede brief besloot uw oom dat u het land moest verlaten. Hij verkocht een stuk grond van uw vader en hij regelde uw reis. De dag na ontvangst van de tweede brief, vatte uw reis aan.

U verliet Afghanistan in juni 2016. Na een reis van ongeveer zeven maanden kwam u aan in België op 16 februari 2017. Op 20 februari 2017 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw taskara, een kopie van de taskara van uw vader, een kopie van de taskara van uw grootvader, de twee enveloppes waarin deze documenten naar u werden opgestuurd en twee Belgische medische attesten over uw littekens neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees bestaat voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Allereerst moet worden opgemerkt dat uw algemene geloofwaardigheid werd aangetast. Zo verklaarde u dat enkel gekend bent onder de naam W. K. (...) (CGVS, p. 4). Gevraagd of u ooit een andere naam gebruikte, verklaarde u dat u altijd W. (...) gebruikte (CGVS, p. 4).

Het CGVS beschikt echter over informatie waaruit blijkt dat u in Bulgarije de naam V. U. G. (...) gebruikte. Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat G. (...) de naam van uw vader is (CGVS, p. 4). Deze verklaring is echter niet voldoende om bovenstaande tegenstrijdigheid uit te klaren. Uw naam is een kernelement van uw identiteit. Dat u ook andere namen heeft gebruikt, maar daar niet zelf voor uitkomt wanneer u daar naar gevraagd wordt, tast in uw algemene geloofwaardigheid aan.

Daarnaast verklaarde u bij aankomst in België dat u zestien jaar oud was. Na de uitvoering van een leeftijdsonderzoek bleek echter dat u minstens twintig jaar oud was. Gevraagd of u hier nog opmerkingen over had, verklaarde u dat u de leeftijd van op uw taskara had vermeld, maar dat u uw taskara op dat moment nog niet had (CGVS, p. 6). U verklaarde dat u uw geboortedatum niet kent, en dat uw oom u zei dat u zestien jaar oud was (CGVS, p. 6). Het is mogelijk dat u niet op de hoogte bent van uw precieze geboortedatum, maar dit neemt niet weg dat u bij benadering zou moeten weten wat uw leeftijd is. De taskara die u neerlegde kan bovenstaande tegenstrijdigheid niet herstellen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn (zie administratief dossier). Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen. Dit element doet verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Vervolgens verklaarde u dat zowel uw vader als uw broer vermist worden (CGVS, p. 10). U bent echter niet op de hoogte over wat er precies met hen gebeurde, om welke reden ze vermist waren en wat hun situatie nu is (CGVS, p. 10, 20). Het is mogelijk dat u op het moment van de verdwijning van uw vader en uw broer te jong was om te begrijpen wat er precies aan de hand was. Het is echter weinig aannemelijk dat u tot op heden niet meer weet over hun problemen, in het bijzonder omdat u daarna lange tijd bij uw oom woonde en u nog steeds in contact met hem bent (CGVS, p. 11), en omdat u zelf uw eigen problemen koppelt aan de verdwijning van uw vader (fiche Minteh, p. 4). Dat u niet meer elementen kan aanbrengen over de verdwijning van uw broer en van uw vader ondermijnt eens te meer uw algemene geloofwaardigheid.

Uw aangetaste algemene geloofwaardigheid heeft tot gevolg dat ook aan uw overige verklaringen niet zomaar geloof kan worden gehecht. Voorts zijn er andere elementen in uw verklaringen die de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven aantasten. Zo verklaarde u vlak na uw aankomst in België dat u werd aangevallen door onbekenden en dat u nog steeds niet wist wie u had aangevallen (zie fiche Minteh, p. 4). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en bij het CGVS verklaarde u daarentegen dat leden van de taliban de aanval hadden uitgevoerd (zie vragenlijst CGVS, p. 3; CGVS, p. 14). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u nooit zei dat u deze mensen kende, u zei dat u werd gevraagd naar hun uiterlijk (CGVS, p. 19). U verklaarde dat uw oom u later zei wat er gebeurde na de tweede brief, maar dat u de identiteit van de mensen niet kende (CGVS, p. 19). Het klopt dat u niets heeft gezegd over de identiteit van de individuen, maar toen u gevraagd werd wie de aanval uitvoerde, verklaarde u dat het leden van de taliban waren (CGVS, p. 14). Het houdt geen steek dat u vlak na uw aankomst in België zou verklaren dat de aanvallers onbekenden waren indien u wel op de hoogte was dat het leden van de taliban betrof. Deze tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Dat leden van de taliban u zo zwaar zouden toetakelen dat u daardoor in een coma belandt, houdt geen steek (CGVS, p. 15). U verklaarde immers dat de taliban u wilde rekruteren en dat u, met andere woorden, voor hen zou werken (CGVS, p. 16-17). Een voorwaarde om te kunnen deelnemen aan de heilige oorlog is echter dat u in staat moet zijn om te vechten. Het is niet ondenkbaar dat de leden van de taliban enkele verwondingen zouden aanbrengen zodat u uit angst hen zou vervoegen, maar het is weinig aannemelijk dat ze u zodanig zouden verwonden dat u in een coma belandt, aangezien u dan 'onbruikbaar' zou zijn. Dit element doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Voorts verklaarde u dat u na de aanval in het ziekenhuis terecht kwam (CGVS, p. 13, 15). U bent echter niet op de hoogte hoe in het ziekenhuis bent geraakt na de aanval. U verklaarde dat mensen uw oom informeerden, maar dat u niet weet wat ze zeiden (CGVS, p. 15). U beweerde dat mensen die passeerden u zagen en u naar het ziekenhuis brachten in een auto (CGVS, p. 15). Gevraagd wie uw oom informeerde verklaarde u dat het misschien de mensen in het dorp waren, maar dat u hun identiteit niet weet, of misschien iemand van uw school (CGVS, p. 15). U verklaarde dat u bewusteloos was op dat moment (CGVS, p. 15).

Het feit dat u bewusteloos was en een tijd in coma lag, is echter geen afdoende uitleg om te verklaren waarom u niet weet hoe u in het ziekenhuis geraakte. U was immers in de mogelijkheid om meer informatie te vragen aan uw oom hierover (CGVS, p. 15).

Het is niet aannemelijk dat u zich niet informeerde over de identiteit van uw redders, als was het maar om hen te kunnen bedanken. Dit element trekt de geloofwaardigheid van uw verklaringen in twijfel. Daarenboven verklaarde u dat de documenten uit het ziekenhuis in Jalalabad door uw oom langs moederszijde werden weggegooid omdat hij dacht dat ze niet nuttig waren (CGVS, p. 12). Gelet op het feit dat de hospitalisatie dateert van drie maanden voor uw vertrek, is het weinig aannemelijk dat uw oom deze documenten zou weggooiden. Ook dit element trekt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in twijfel.

Wat de dreigbrieven betreft die u ontving in Afghanistan, legde u uiterst incoherente verklaringen af. Zo verklaarde u vlak na uw aankomst in België dat u brieven geen naam of gegevens bevatten van wie ze afkomstig waren (zie fiche Minteh, p. 4). Bij uw persoonlijk onderhoud bij DVZ en op het CGVS verklaarde u daarentegen dat deze brieven afkomstig waren van de taliban (zie vragenlijst CGVS, p. 3; CGVS, p. 17). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u het wist en dat u het zei, maar dat ze u zeiden om het kort te zeggen (CGVS, p. 19). Deze uitleg is kan bovenstaande tegenstrijdigheid niet uitklaren aangezien u, ondanks de korte tijd, wel kon verklaren dat de brieven geen afzender bevatten. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling gezet door deze tegenstrijdigheid.

Daarnaast beweerde u dat er reeds voor de aanval een dreigbrief aan uw adres werd gestuurd, zonder dat u daarvan op de hoogte was (CGVS, p. 13, 16-17). Volgens uw verklaringen zag uw oom de brief en verscheurde hem, omdat hij dacht dat iemand een grap maakte (CGVS, p. 16-17). Het is weinig aannemelijk dat uw oom deze brief niet serieus zou nemen, aangezien zowel uw vader als uw broer volgens uw verklaringen vermist zijn, en aangezien uw broer gelijkaardige brieven ontving (CGVS, p. 10, 13). Dat uw oom deze brief niet serieus nam, houdt geen steek gelet op de voorgeschiedenis van uw familie. Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat het de beoordeling was van uw oom (CGVS, p. 17). U zei dat de brief kwam, en dat hij de brief verscheurde en weggooidde, en dat hij voor uw vertrek vertelde over uw broer en uw vader (CGVS, p. 17). Dit element ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

In de tweede dreigbrief stond volgens uw verklaringen dat uw oom u aan de taliban moest geven, maar u weet niet hoe hij dat moest doen (CGVS, p. 13, 19). U zei dat de oorlog een verplichting was, en dat u de locatie niet moest weten omdat ze overal patrouilleren (CGVS, p. 19). U verklaarde tevens dat uw oom wist hoe hij u moest overleveren, en dat u vertelde wat u wist (CGVS, p. 19). Gevraagd of u uw oom had gevraagd hoe hij dit moest doen, zei u van niet omdat u niet wilde gaan en hij wilde ook niet dat u ging (CGVS, p. 19). Dat u niet meer informatie heeft gevraagd aan uw oom hierover, terwijl u wel de mogelijkheid had om dit te doen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten slotte weet u niet wat er gebeurde met de tweede dreigbrief, en heeft u niet aan uw oom gevraagd deze tweede dreigbrief op te sturen ter staving van uw verzoek om internationale bescherming (CGVS, p. 18). Ook dit element trekt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in twijfel. Nochtans hebt u wel andere documenten laten opsturen die u neerlegt om uw verzoek om internationale bescherming te ondersteunen (CGVS, p. 3). Daaruit blijkt dat u wel op de hoogte bent van het belang van documenten bij zulk verzoek. Dat u in dat geval toch niet gevraagd hebt deze tweede dreigbrief, die de rechtstreekse aanleiding was voor uw vertrek uit Afghanistan, op te sturen, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer aan.

Daarnaast beschikt het CGVS over informatie waaruit blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden voorkomt in Afghanistan (zie administratief dossier). Toen u hiermee werd geconfronteerd verklaarde u dat ze iedereen nemen die ze willen en dat het voeren van jihad een verplichting is (CGVS, p. 20). Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de taliban rekruteert op een andere manier als u beschrijft (zie administratief dossier). Zo worden de ouderen van het dorp en de maliks uit de moskee gewoonlijk ingezet bij de rekrutering van de jongeren in hun dorp. U verklaarde dat dit bij u niet het geval was (CGVS, p. 20). U heeft het CGVS er niet van kunnen overtuigen dat de taliban in uw geval andere methodes aanwendde. Deze elementen zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder op de helling.

Ten slotte verklaarde u vlak na aankomst dat u dacht dat uw problemen gelinkt waren met de problemen die uw vader had gekend omwille van zijn werk (zie fiche Minteh, p. 4). Zowel tijdens uw persoonlijk onderhoud bij DVZ als op het CGVS legde u hier geen verklaringen over af. Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat uw vader een commandant was en verdween, maar dat u het probleem heeft dat u vertelde (CGVS, p. 20). Gevraagd of er een link is tussen de problemen van u en uw vader zei u dat u niet weet over zijn probleem, en dat u de problemen vertelde die u zelf had (CGVS, p. 20). Deze uitleg is echter niet voldoende om uit te klaren waarom u initieel verklaarde dat er wel een verband bestond tussen de problemen van uw vader en uw eigen problemen. Dit element tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Aangezien er, gelet op bovenstaande vaststellingen, geen geloof kan worden gehecht aan uw vluchtmotieven, kan er bijgevolg geen geloof worden gehecht aan de problemen die uw familie zou hebben gekend na uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 11-12, 17). Volgens uw verklaringen zijn deze problemen immers gelinkt aan uw vluchtmotieven (CGVS, p. 11-12), welke als niet aannemelijk worden beschouwd.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat de door u ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk zijn gemaakt en dus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. De kopie van de taskara van uw vader en van uw grootvader kunnen hoogstens uw verklaringen over hun identiteit en herkomst staven, welke niet ter discussie staan.

De twee enveloppes ondersteunen enkel uw verklaringen dat u post ontving uit Afghanistan. Dat wordt hier niet betwist.

Ten slotte legde u twee brieven neer van dokters in België. Daarin worden uw littekens geattesteerd. Er wordt eveneens verwezen naar uw eigen verklaringen over de oorzaak van deze kwetsuren. Hierboven blijkt echter dat deze verklaringen niet geloofwaardig zijn. Dat u bij de dokters hetzelfde hebt verklaard, verandert niets aan deze vaststelling. Uit de attesten kan hoogstens worden afgeleid dat u messteken hebt gekregen en dat u een kaakslag hebt geïncasseerd, maar ze bieden geen ondersteuning voor uw verklaringen de omstandigheden waarin deze gebeurtenissen zouden hebben plaatsgevonden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker om internationale bescherming ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekers om internationale bescherming uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheids personeel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheids personeel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan.

Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Fateabad, Surkhrod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel laat verzoeker het volgende gelden:

"Wat betreft de asielaanvraag van verzoeker:

Omtrent het risico op gedwongen rekrutering door de Taliban:

Ten onrechte oordeelt het CGVS dat de verklaringen van verzoeker ongeloofwaardig zouden zijn omdat gedwongen rekrutering zich niet zou voordoen.

Het CGVS baseert zich op het rapport Landinfo, Afghanistan: Recruitment to Taliban, 29/06/2017. Uit het rapport van het CGVS zelf, alsook uit de hierna volgende rapporten blijkt echter duidelijk dat het risico op gedwongen rekrutering geenszins kan worden uitgesloten.

Zeer recent heeft het UNHCR uitdrukkelijk bevestigd dat kinderen en jonge mannen een verhoogd risico lopen op vervolging in Afghanistan omwille van een reëel risico op gedwongen rekrutering:

Zie UNHCR, *International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*, 12/03/2018:

(...)

(Vrij vertaald: "Risico- profielen : mannen die de leeftijd hebben om te vechten en kinderen die een risico lopen op gedwongen rekrutering. Hoog risico op gedwongen rekrutering.")

Zie ook Upper Tribunal, *CG case of HK and others Afghanistan CG [2010] UKUT 378 (IAC)*:

"(...)"

(Vrij vertaald: "Mevrouw Winterbotham erkent dat er weinig bewijs is van gewapende groepen die bedreigingen of geweld gebruiken om jongeren te dwingen zich bij hen aan te sluiten in Kaboel en in elders, maar gaf tegelijk aan dat er een gebrek aan informatie is hiervoor, zodat er niet mag worden geconcludeerd dat deze gebeurtenissen niet plaatsvonden.")

Zie Amnesty International, *Afghanistan, Statement on the security situation for civilian population*, 05/02/2018:

“(…)”

(Vrij vertaald: “Burgers lopen het risico op gedwongen rekrutering. Tijdens interviews met vluchtelingen wordt Amnesty International er telkens aan herinnert dat deze mensen zijn gevlucht uit schrik voor gedwongen rekrutering door anti-regeringstroepen. Ook de UN citeert gedwongen rekrutering als een wezenlijke grondslag om te vluchten. UNHCR en EASO maken eveneens melding van gedwongen rekrutering in verschillende gebieden van Afghanistan. Gedwongen rekrutering kan zowel rekrutering door geweld of indirecte dwang betekenen. Hieronder vallen dreigbrieven door de Taliban (driebrieven die s’ nachts onder de deur worden geschoven), het uitoefenen van druk op de familieleden of religieuze autoriteiten en repressie tegen het individu of zijn familie die zich tegen de gewapende groepen verzetten. In geval van weigering zijn de consequenties ernstig: UNHCR vermeldt dat individuen die zich verzetten tegen rekrutering het gevaar lopen om te worden gedood. Dat geldt ook voor hun familieleden.”)

Zie UNHCR, UNHCR-Richtlijnen zur Feststellung des Internationalen Schutzbedarfs Afghanischer Asylsuchender, 19. April 2016,

“(…)”

“Gedwongen rekrutering door anti-regeringstroepen AGE’s):

Anti-regeringstroepen gebruiken in gebieden waarin zij daadwerkelijke controle hebben over het territorium en de bevolking verschillende methoden voor rekrutering in het bijzonder dwang. Personen die zich verzetten tegen de rekrutering alsook hun familieleden worden gedood of bestraft. De anti-regeringstroepen rekruteren eveneens kinderen zowel jongens als meisjes om ze aan te wenden voor zelfmoordaanslagen, als menselijke schilden, om springstoffen te leggen, wapens of uniformen te smokkelen of als spionnen, wachtposten of later voor marketing.”

Aldus kon het CGVS de verklaringen van verzoeker niet zonder meer afwijzen omdat er in zijn regio – waar de Taliban een groot zeggenschap heeft (zie infra) – nooit enige vorm van gedwongen rekrutering zou plaatsvinden.

Ondergeschikt, zelfs indien uw Zetel van mening zou zijn dat er geen gewelddadige rekrutering zou plaatsvinden, dan nog staat het vast dat de jonge mannen ten allen tijde kunnen worden opgeroepen door de dorpsouderen om effectief mee te vechten met de taliban in de gebieden waar de Taliban sterk staat:

Zie Landinfo, Afghanistan: Recruitment to Taliban, 29/06/2017

(…)

Aldus staat het vast dat verzoeker bij zijn terugkeer een reëel risico loopt om te worden ingezet door de Taliban in hun gevechten.

Dit risico blijft overeind, ook indien het CGVS zou oordelen dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen zou hebben afgelegd voor de asielinstanties.

Omtrent het risico voor verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan:

Wat betreft deze vermeende ongeloofwaardige verklaringen kan het CGVS bovendien niet over de objectieve elementen van het dossier heen stappen.

Het wordt niet betwist door het CGVS dat verzoeker woonde in het district Surkh Rod in de provincie Nangarhar. Het betreft een uiterst volatiele regio, waar de taliban erg actief is (zie infra).

Het kan bovendien niet worden ontkend dat verzoeker het slachtoffer is geweest van een uiterst gewelddadige aanval in Afghanistan. Uit de medische attesten, die verzoeker heeft overgemaakt aan het CGVS blijkt namelijk dat verzoeker werd aangevallen met messteken in zijn hand en maag en dermate geslagen werd in het gezicht dat hij ernstige tandletsels opliep. Uit de aard van de verwondingen (messteken) blijkt dat verzoeker het slachtoffer werd van gewapende mannen. Er is geen enkele reden om te twijfelen aan de objectieve vaststellingen van de arts.

Zelfs indien er rekening wordt gehouden met de Belgische leeftijdsbeslissing was verzoeker op het ogenblik van de aanslag maximum 19 jaar oud.

Voormelde elementen zijn objectief en vaststaand. Indien zij niet in overweging worden genomen in het kader van het asielrelaas dienen zij minstens in overweging te worden genomen in het kader van de aanvraag tot subsidiaire bescherming.

Eventuele ongeloofwaardigheid van de overige verklaringen van verzoeker mag een onderzoek naar en beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging of willekeurig geweld niet in de weg staan, zo stelt de RvV:

«(...)» (RVV, arrest n°. 45.396, 20 juni 2010, http://www.rvv-ccce.be/sites/default/files/arr/a45396.an_.pdf) (Vrij vertaald : « De verwerende partij leidt uit de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van de verzoekende partij af dat zij in de onmogelijkheid verkeerd om de gegrondheid van haar vrees op vervolging in geval van terugkeer naar Kosovo te beoordelen. Het Hof herinnert er echter aan dat de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoekende partij de overheid ervan niet ontslaat om na te gaan of er in hoofde van de verzoekende partij een vrees voor vervolging bestaat op grond van de elementen in het dossier die zeker zijn. »)

Zo ook besliste het Hof in I. t. Zweden:

«(...)» (EHRM, I/ Zweden, nr. 61204/09, 5/09/2013, § 63) (Het Hof betwist de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker op dit punt niet. Net zoals de Zweedse overheid acht zij de foltering reëel maar oordeelt zij dat deze daden waarschijnlijk niet hebben plaatsgevonden binnen de door de verzoekende partij beschreven context. Desalniettemin oordeelt het Hof dat het overgemaakte medische attest het bestaan van de foltering bevestigt. In de mate waarin dit attest een deel van het asielrelaas bevestigt besluit het Hof dat er een individueel risico bestaat dat de verzoekende partij het slachtoffer zal worden van een behandeling, strijdig met art. 3 EVMR omdat er ernstige kansen zijn dat hij zal worden beschouwd als een Tsjetsjeense activist.)

Uiterst ondergeschikt, wat betreft de vermeend ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker:

Verzoeker herhaalt nogmaals dat de argumenten, die het CGVS aanhaalt geen afbreuk kunnen doen aan voormelde objectieve elementen.

Verzoekers verklaringen omtrent zijn naam, zijn leeftijd en de verdwijning van zijn vader en broer, kunnen geen afbreuk aan het gegeven dat verzoeker effectief het slachtoffer is geworden van geweld in Afghanistan, zoals hierboven is gebleken.

Ondergeschikt, werpt verzoeker omtrent de vermeende ongeloofwaardigheid van sommige van zijn verklaringen het volgende op:

- Volgens het CGVS zou verzoeker in Bulgarije een andere naam hebben gebruikt, zijnde V. U. G. (...). Echter uit het dossier blijkt dat het verschil in naam terug te brengen is naar een verkeerde transcriptie van zijn volledige naam: In Bulgarije staat verzoeker genoteerd als V. U. G. (...). In België staat genoteerd W. (...) (W. _U. (...)) met als naam van de vader G. K. (...). Gezien deze gelijkenis dient minstens het voordeel van de twijfel te worden verleend aan verzoeker. Verzoeker heeft niet gelogen over zijn identiteit noch over deze van zijn vader. Ter staving van zijn identiteit maakt verzoeker daarenboven de taskara's van hem, zijn vader en zijn grootvader over. Bovendien heeft verzoeker ook meegedeeld aan het CGVS dat hij effectief heeft verbleven in Bulgarije (zie adm. dossier, p. 71, punt 25: "Waar? Bulgarije. Waar? Eerst in een gesloten centrum, plaats onbekend, nadien naar OC Garmani."). Hij heeft zijn verblijfplaatsen met andere woorden meegedeeld aan de Belgische autoriteiten.

- Volgens het CGVS kon verzoeker onvoldoende details geven over de verdwijning van zijn vader en broer. Verzoeker kon geen bijkomende details geven omwille van zijn erg jonge leeftijd. Op het ogenblik van de verdwijning van zijn vader was verzoeker een baby, die zelfs zelf nog niet kon eten. Hij heeft geen enkele herinneringen aan hem (adm dossier, p. 18):

(...)

Op het ogenblik van de verdwijning van zijn vader was verzoeker – zelfs uitgaande van zijn gecorrigeerde leeftijd – slechts +/- 11 jaar oud. Ten onrechte stelt het CGVS dat verzoeker bijkomende informatie had kunnen vragen aan zijn oom. Uit verzoekers verklaringen blijkt namelijk dat zijn familie zelf in onzekerheid verkeert over het lot van zijn broer (adm dossier, p. 18):

(...)

- Wat betreft de identiteit van de ouders heeft verzoeker verklaard de identiteit van de ouders zelf niet te kennen. Hij heeft nadien verduidelijkt dat hij hiermee bedoelde niet te weten wie de individuele ouders waren, doch dat hij uit de gebeurtenissen, in het bijzonder de dreigbrief dat hij jihad met hen moest doen, wel kon opmaken dat deze ouders behoorden tot Taliban (adm. dossier, p. 27):

(...)

- Ten onrechte verwijt het CGVS aan verzoeker dat hij niet wist hoe zijn oom hem moest overleveren aan de Taliban. Het is echter onwaarschijnlijk dat de Taliban openlijk een afspraak zou hebben gemaakt met verzoekers oom wanneer, waar en aan wie verzoeker zou moeten meegenomen worden. In de regio is niet geweten wie tot de Taliban behoort en wie niet. Teneinde deze anonimiteit te vrijwaren, lijkt het waarschijnlijker dat de Taliban zelf de nodige initiatieven zou hebben genomen om verzoeker mee te nemen bijvoorbeeld in het kader van een huiszoeking bij verzoeker zelf.
- Het is onjuist dat verzoeker enkel tijdens zijn eerste verhoor zou gesteld hebben dat zijn problemen werden veroorzaakt door het beroep van zijn vader. Verzoeker verklaarde toen: "Ik denk dat we problemen hebben omwille van het beroep van mijn vader" (fiche Minteh, p. 4). Tijdens zijn laatste verhoor herhaalde hij de link tussen de verdwijning van zijn vader en zijn broer, met name naar aanleiding van wat zijn oom hem vertelde na de ontvangst van de tweede dreigbrief (adm. dossier, p 21): "Hij zei me dat mijn leven in gevaar is hier. Dat hij niet wil dat ik wordt bedreigt. Je vader was een grote commandant, hij verdween. Je broer werd vermist 8 jaar geleden. Je moeder stierf van een depressie. Je broer kreeg dezelfde soort brieven. Jij ook jouw leven is in gevaar."
- Verzoeker kan niet verweten worden dat hij niet weet hoe hij na zijn verwondingen in het ziekenhuis is belandt. Hij verklaarde zelf dat hij bewusteloos was toen hij overgebracht werd naar het ziekenhuis, en aldaar 20-25 dagen in coma lag. Gezien zijn ernstige gezondheidstoestand is het niet onredelijk om aan te nemen dat hij verward was en geen bijkomende vragen heeft gesteld naar de precieze mensen die hem hebben gevonden.
- Wat betreft zijn ziekenhuisopname en de tweede dreigbrief behoudt verzoeker zich het recht voor om bijkomende documenten te vragen gezien de korte beroepstermijn.

Wat betreft de subsidiaire bescherming:

Verzoeker is afkomstig van de provincie Nangarhar, district Surkhrod, dorp Fateabad, subdorp Dashtak.

In tegenstelling tot de informatie van het CGVS blijkt uit alle gezaghebbende rapporten, onder meer van UNAMA en UNHCR, dat het aantal burgerslachtoffers zeer hoog ligt in Nangarhar. Het betreft weldegelijk burgerslachtoffers.

Meer in het bijzonder blijkt dat Nangarhar in 2016 de vierde en in 2017 de derde provincie met het meeste slachtoffers is.

Het geweld wordt mede veroorzaakt door de Taliban, die zeer sterk staat in de provincie, met inbegrip van Surkh Rod.

Zie UNHCR, International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, 12/03/2018:

(...)

(Vrij vertaald : « Een korte historiek 2014-2018 : aanzienlijke toename in geweld en burgerslachtoffers ...Afghanistan werd door UNSG geclassificeerd van 'post-conflict' naar 'actief conflict in 2017...De meest getroffen regio's : zuid – centraal – oost....Conclusie: wijdverspreid en escalerend geweld waardoor er een recordaantal burgerslachtoffers is in het bijzonder in Kaboel, interne vlucht in elke regio, toename van geweld en gerichte moorden, die ongestraft blijven.»)

Zie UN Assistance Mission in Afghanistan (UNAMA), Afghanistan: Protection of Civilians in Armed Conflict - Annual Report 2017, Februari 2018, <http://www.refworld.org/docid/5a854a614.html>:

(...)

(Vrij vertaald: "Na Kaboel werd het hoogste aantal slachtoffers genoteerd in Helmand, Nangarhar, Kandahar, Faryab, Uruzgan, Herat, Paktya, Kunduz en Laghman....UNAMA noteerde een toename van het aantal burgerslachtoffers in Farah, Faryab, Herat, Helmand, Kabul, Khost, Laghman, Nangarhar, Nuristan, Paktya, Sari Pul, en Zabul provincies. Elfmoordaanslagen en complexe aanslagen en andere incidenten leiden tot een toename voornamelijk in Kaboel, Paktya, Herat, Helmand, Khost en Nangarhar. Totaal aantal burgerslachtoffers vergeleken met 2016: Kaboel zelfmoordaanslagen/complexe aanslagen/gerichte/opzettelijke moroden: 1,831 (479 doden en 1352 gewonden) 4%. Helmand grondoffensief, zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen 991 (386 doden en 605 gewonden) 10%. Nangarhar grondoffensief, zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen 862 (344 doden en 518 gewonden) 1%"

European Union: European Asylum Support Office (EASO), Afghanistan Security Situation, December 2017, <http://www.refworld.org/docid/5ac603924.html>

(...)

(Vrij vertaald : « Surkh Rod, Chaparhar, Pachiragam, Mohmand Dara en Ghani Khel –districten staan half onder de controle van de Taliban en half onder de controle van de overheid....De volgende tabel geeft het aantal veiligheidsincidenten aan per district in de provincie Nangarhar: Achin 233 Khogyani 154 Bati Kot 219 Kot 60, Bihsud 134 Kuz Kunar 17...Surkh Rod 183... In de herfst van 2016 werd de provincie Nangarhar omschreven als “volatief” en “onveilig”. UNAMA noteerde een totaal van 377 burgerslachtoffers (132 doden en 245 gewonden) gedurende de eerste 6 maanden van 2017 in Nangarhar, hetgeen 7% minder is dan in dezelfde periode van 2016. Grondincidenten waren de belangrijkste oorzaak voor de burgerdoden en slachtoffers, gevolgd door gerichte en opzettelijke moorden. Gedurende de eerste helft van 2017 heeft UNAMA 133 burgerslachtoffers genoteerd door grondincidenten (31 doden en 102 gewonden), hetgeen 93 burgerslachtoffers meer is (24 doden en 69 gewonden) gedurende de eerste 6 maanden van 2016.”)

Daarenboven blijkt uit het meest recente standpunt van UNHCR dat er geen intern vluchtalternatief is: Zie UNHCR, *International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*, 12/03/2018:

(...)

(Vrij vertaald : « Een kort overzicht : 2014-2018 : aanzienlijke toename van geweld en burgerslachtoffers...Afghanistan werd door UNSG gerangschikt van post-conflict naar actief conflict in 2017: De regio's die het meest worden getroffen door het conflict: zuid – centraal –oost....Conclusie : wijdverspreid escalerend geweld met een recordaantal burgerslachtoffers in Kaboel, interne verplaatsing in elke regio, toename van geweld en gerichte moorden, die ongestraft blijven....Internationale vluchtalternatieven (bijv. Kabul, Herat) zijn niet “relevant en redelijk” in afwezigheid van ondersteuning of een efficiënt gemeenschapsnetwerk....Zwakke overheid en rechtstaat, beperkte capaciteit van de Nationale Eenheidsoverheid en provinciale overheden om basisdiensten te voorzien en het beleid op het terrein te voeren.”)

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een geprinte versie van een door UNHCR op 12 maart 2018 in Wenen (Oostenrijk) gegeven presentatie, getiteld “*International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*”, als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. Op 27 november 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met het EASO Country of Origin Information Report “*Afghanistan. Security Situation*” van mei 2018, p. 1-24 en 111-118, en de “*Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van EASO van juni 2018, p. 71-77 en 87.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart bij een terugkeer naar Afghanistan te vrezen voor gedwongen rekrutering door de taliban. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij de door hem ingeroepen vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt nu (i) zijn algemene geloofwaardigheid wordt aangetast door de vaststelling dat hij ook andere namen heeft gebruikt en daar zelf niet voor uitkwam wanneer hij daarnaar werd gevraagd, (ii) hij bij aankomst in België verklaarde dat hij zestien jaar oud was, terwijl na de uitvoering van een leeftijdsonderzoek bleek dat hij minstens twintig jaar oud was, (iii) het weinig aannemelijk is dat hij tot op heden niet meer elementen kan aanbrengen over de verdwijning van zijn broer en van zijn vader, (iv) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de personen door wie hij werd aangevallen, (v) het geen steek houdt dat leden van de taliban hem zo zwaar zouden toetakelen dat hij erdoor in een coma belandt wanneer de taliban hem wilde rekruteren, (vi) hij niet op de hoogte was hoe hij na de aanval in het ziekenhuis is geraakt en hij hiervoor geen afdoende uitleg heeft, het niet aannemelijk is dat hij zich niet informeerde over de identiteit van zijn redders en het weinig aannemelijk is dat zijn oom de documenten uit het ziekenhuis in Jalalabad met betrekking tot zijn hospitalisatie zou hebben weggegooid, (vii) hij uiterst incoherente verklaringen aflegde over de dreigbrieven die hij in Afghanistan ontving, (viii) het weinig aannemelijk is dat zijn oom, gelet op de voorgeschiedenis van zijn familie, een aan verzoeker voor de aanval gestuurde dreigbrief niet serieus zou nemen, (ix) hij niet weet hoe zijn oom hem aan de taliban moest geven, (x) hij niet weet wat er met de tweede dreigbrief gebeurde, (xi) uit informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) beschikt, blijkt dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden voorkomt in Afghanistan, en (xii) hij niet voldoende kan uitklaren waarom hij initieel verklaarde dat er wel een verband bestond tussen de problemen van zijn vader en zijn eigen problemen, terwijl hij hierover op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en op het CGVS geen verklaringen aflegde en vertelde dat hij niets wist over het probleem van zijn vader.

Verzoeker slaagt er niet in voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt aangetast doordat hij ook andere namen heeft gebruikt en daar zelf niet voor uitkwam wanneer hij daarnaar werd gevraagd, en doordat hij bij aankomst in België verklaarde dat hij zestien jaar oud was, terwijl na de uitvoering van een leeftijdsonderzoek bleek dat hij minstens twintig jaar oud was. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Zo verklaarde u dat enkel gekend bent onder de naam W. K. (...) (CGVS, p. 4). Gevraagd of u ooit een andere naam gebruikte, verklaarde u dat u altijd W. (...) gebruikte (CGVS, p. 4). Het CGVS beschikt echter over informatie waaruit blijkt dat u in Bulgarije de naam V. U. G. (...) gebruikte. Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat G. (...) de naam van uw vader is (CGVS, p. 4). Deze verklaring is echter niet voldoende om bovenstaande tegenstrijdigheid uit te klaren. Uw naam is een kernelement van uw identiteit. Dat u ook andere namen heeft gebruikt, maar daar niet zelf voor uitkomt wanneer u daar naar gevraagd wordt, tast in uw algemene geloofwaardigheid aan.

Daarnaast verklaarde u bij aankomst in België dat u zestien jaar oud was. Na de uitvoering van een leeftijdsonderzoek bleek echter dat u minstens twintig jaar oud was. Gevraagd of u hier nog opmerkingen over had, verklaarde u dat u de leeftijd van op uw taskara had vermeld, maar dat u uw taskara op dat moment nog niet had (CGVS, p. 6). U verklaarde dat u uw geboortedatum niet kent, en dat uw oom u zei dat u zestien jaar oud was (CGVS, p. 6). Het is mogelijk dat u niet op de hoogte bent van uw precieze geboortedatum, maar dit neemt niet weg dat u bij benadering zou moeten weten wat uw leeftijd is. De taskara die u neerlegde kan bovenstaande tegenstrijdigheid niet herstellen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn (zie administratief dossier). Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen. Dit element doet verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.”

De motieven met betrekking tot verzoekers verklaring over zijn leeftijd vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Wat betreft de namen die hij in Bulgarije en België gebruikte, houdt verzoeker voor dat het verschil terug te brengen is naar een verkeerde transcriptie van zijn volledige naam.

De Raad volgt deze zienswijze evenwel niet. Er is immers een substantieel verschil tussen de namen die verzoeker opgaf, dat niet louter door een verkeerde transcriptie kan worden verklaard.

Dit blijkt ook uit de verklaringen die verzoeker aflegde op het CGVS, waar hij stelde dat de (achter)naam die hij in Bulgarije gebruikte, de naam van zijn vader is (adm. doss., stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud van 3 april 2018, p. 4). Dat verzoeker ter staving van zijn identiteit op het CGVS taskara's van zichzelf, zijn vader en zijn grootvader neerlegde, doet geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij in Bulgarije een andere naam had opgegeven. Ook de omstandigheid dat verzoeker aan de Belgische autoriteiten meedeelde dat hij in Bulgarije heeft verbleven, doet hieraan geen afbreuk.

Voorts stelde de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op goede gronden vast dat verzoeker weliswaar verklaarde dat zowel zijn vader als zijn broer vermist zijn, doch niet op de hoogte was over wat er precies met hen gebeurde, om welke reden ze vermist waren en wat hun situatie nu is, en dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker tot op heden niet meer weet over hun problemen, in het bijzonder omdat hij daarna lange tijd bij zijn oom woonde waarmee hij nog steeds in contact is (adm. doss., stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud van 3 april 2018, p. 10-11), en omdat hij initieel zelf zijn eigen problemen koppelde aan de verdwijning van zijn vader (adm. doss., stuk 13, Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Waar verzoeker ter verklaring hiervan inroept dat hij nog erg jong was op het ogenblik van de verdwijning van zijn vader, wordt er op gewezen dat dit niet kan verklaren dat hij thans nog steeds nauwelijks iets weet over de problemen van zijn vader en zijn broer. Voorts kan niet worden aangenomen dat niemand weet of verzoekers vermiste broer al dan niet werd meegenomen. De vaststelling dat verzoeker dermate weinig informatie kan aanreiken over de verdwijningen van zijn broer en van zijn vader ondermijnt eens te meer zijn algemene geloofwaardigheid. Hier kan overigens nog worden aan toegevoegd dat verzoeker, hoewel hij vlak na zijn aankomst in België verklaarde dat hij dacht dat zijn problemen gelinkt waren met de problemen die zijn vader had gekend omwille van zijn werk (adm. doss., stuk 13, Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling), hierover noch bij de DVZ, noch op het CGVS verklaringen aflegde en dat hij, wanneer hij op het CGVS hiermee geconfronteerd werd, verklaarde dat zijn vader een commandant was en verdween, maar dat hij het probleem had waarover hij nu vertelde, en wanneer hem op het CGVS gevraagd werd of er een link is tussen zijn problemen en die van zijn vader, zei dat hij niet wist over zijn probleem, en dat hij de problemen vertelde die hij zelf had (adm. doss., stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud van 3 april 2018, p. 20), wat niet voldoende is om uit te klaren waarom hij initieel verklaarde dat er wel een verband bestond tussen de problemen van zijn vader en zijn eigen problemen. In tegenstelling tot wat verzoeker in het enig middel van zijn verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, wordt in de bestreden beslissing nergens (onjuist) gesteld dat hij *"tijdens zijn eerste verhoor zou gesteld hebben dat zijn problemen werden veroorzaakt door het beroep van zijn vader"*, doch wel dat hij vlak na aankomst verklaarde dat hij *"dacht"* dat zijn problemen gelinkt waren met de problemen die zijn vader had gekend omwille van zijn werk, hetgeen overeenstemt met de stukken van het administratief dossier.

Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven verder aangetast door de vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de personen door wie hij werd aangevallen:

"Zo verklaarde u vlak na uw aankomst in België dat u werd aangevallen door onbekenden en dat u nog steeds niet wist wie u had aangevallen (zie fiche Minteh, p. 4). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en bij het CGVS verklaarde u daarentegen dat leden van de taliban de aanval hadden uitgevoerd (zie vragenlijst CGVS, p. 3; CGVS, p. 14)."

Verzoeker herhaalt in het enig middel de verklaringen die hij op het CGVS aflegde nadat hij met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werd, met name dat hij nooit zei dat hij deze mensen kende, dat hij werd gevraagd naar hun uiterlijk, dat zijn oom hem later zei wat er gebeurde na de tweede brief, maar dat hij de identiteit van de mensen niet kende, doch het louter herhalen van zijn verklaringen is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing daarover, met name dat het geen steek houdt dat hij vlak na zijn aankomst in België zou verklaren dat de aanvallers onbekenden waren indien hij er wel van op de hoogte was dat het leden van de taliban betrof, te ontcrachten (cf. RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278).

Verder acht ook de Raad het volstrekt ongeloofwaardig dat leden van de taliban verzoeker zo zwaar zouden toetakelen dat hij daardoor in een coma belandt wanneer de taliban hem volgens zijn verklaringen wilden rekruteren om voor hen te werken (adm. doss., stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud van 3 april 2018, p. 15-17).

Daarbij komt dat verzoeker niet wist hoe hij na de aanval in het ziekenhuis was geraakt en hiervoor geen afdoende uitleg had, dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zich niet informeerde over de identiteit van zijn redders en dat het weinig aannemelijk is dat verzoekers oom de documenten uit het ziekenhuis in Jalalabad met betrekking tot zijn hospitalisatie zomaar zou hebben weggegooid. Verzoeker werpt wat zijn overbrenging naar het ziekenhuis betreft in het enig middel op dat hij op dat ogenblik bewusteloos was en nadien 20 tot 25 dagen in het ziekenhuis "in coma" heeft gelegen. Dit kan weliswaar verklaren dat hij niet meteen vragen heeft gesteld over deze situatie, doch niet waarom hij later aan zijn oom hierover niet meer informatie heeft gevraagd. Bovendien acht ook de Raad verzoekers verklaring dat zijn oom de documenten uit het ziekenhuis in Jalalabad heeft weggegooid omdat hij dacht dat ze niet nuttig waren (adm. doss., stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud van 3 april 2018, p. 12) niet aannemelijk, temeer nu verzoekers hospitalisatie dateert van drie maanden voor zijn vertrek.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing op goede gronden vastgesteld dat verzoeker uiterst incoherente verklaringen aflegde over de dreigbrieven die hij in Afghanistan ontving en dat het weinig aannemelijk is dat verzoekers oom, gelet op de voorgeschiedenis van zijn familie, een aan verzoeker gestuurde dreigbrief niet serieus zou nemen. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"Wat de dreigbrieven betreft die u ontving in Afghanistan, legde u uiterst incoherente verklaringen af. Zo verklaarde u vlak na uw aankomst in België dat u brieven geen naam of gegevens bevatten van wie ze afkomstig waren (zie fiche Minteh, p. 4). Bij uw persoonlijk onderhoud bij DVZ en op het CGVS verklaarde u daarentegen dat deze brieven afkomstig waren van de taliban (zie vragenlijst CGVS, p. 3; CGVS, p. 17). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat u het wist en dat u het zei, maar dat ze u zeiden om het kort te zeggen (CGVS, p. 19). Deze uitleg is kan bovenstaande tegenstrijdigheid niet uitklaren aangezien u, ondanks de korte tijd, wel kon verklaren dat de brieven geen afzender bevatten. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling gezet door deze tegenstrijdigheid.

Daarnaast beweerde u dat er reeds voor de aanval een dreigbrief aan uw adres werd gestuurd, zonder dat u daarvan op de hoogte was (CGVS, p. 13, 16-17). Volgens uw verklaringen zag uw oom de brief en verscheurde hem, omdat hij dacht dat iemand een grap maakte (CGVS, p. 16-17). Het is weinig aannemelijk dat uw oom deze brief niet serieus zou nemen, aangezien zowel uw vader als uw broer volgens uw verklaringen vermist zijn, en aangezien uw broer gelijkaardige brieven ontving (CGVS, p. 10, 13). Dat uw oom deze brief niet serieus nam, houdt geen steek gelet op de voorgeschiedenis van uw familie. Hiermee geconfronteerd verklaarde u dat het de beoordeling was van uw oom (CGVS, p. 17). U zei dat de brief kwam, en dat hij de brief verscheurde en weggooid, en dat hij voor uw vertrek vertelde over uw broer en uw vader (CGVS, p. 17). Dit element ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Wat de tweede dreigbrief betreft, kan hier met de bestreden beslissing nog worden aan toegevoegd dat verzoeker, hoewel daarin volgens zijn verklaringen stond dat zijn oom hem aan de taliban moest geven, niet wist hoe hij dat moest doen:

"U zei dat de oorlog een verplichting was, en dat u de locatie niet moest weten omdat ze overal patrouilleren (CGVS, p. 19). U verklaarde tevens dat uw oom wist hoe hij u moest overleveren, en dat u vertelde wat u wist (CGVS, p. 19). Gevraagd of u uw oom had gevraagd hoe hij dit moest doen, zei u van niet omdat u niet wilde gaan en hij wilde ook niet dat u ging (CGVS, p. 19)."

Dat verzoeker niet meer informatie heeft gevraagd aan zijn oom hierover, terwijl hij wel de mogelijkheid had om dit te doen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Door thans in het verzoekschrift te stellen dat het waarschijnlijker lijkt dat de taliban zelf de nodige initiatieven zou hebben genomen om hem mee te nemen, bijvoorbeeld in het kader van een huiszoeking, slaagt verzoeker er niet in de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen. Deze bewering (*post factum*) is immers tegenstrijdig met zijn eerdere verklaring op het CGVS dat zijn oom wist hoe hij hem moest overleveren.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker het volgende in de bestreden beslissing opgenomen motief volledig ongemoeid laat:

"Ten slotte weet u niet wat er gebeurde met de tweede dreigbrief, en heeft u niet aan uw oom gevraagd deze tweede dreigbrief op te sturen ter staving van uw verzoek om internationale bescherming (CGVS, p. 18). Ook dit element trekt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in twijfel.

Nochtans hebt u wel andere documenten laten opsturen die u neerlegt om uw verzoek om internationale bescherming te ondersteunen (CGVS, p. 3). Daaruit blijkt dat u wel op de hoogte bent van het belang van documenten bij zulk verzoek. Dat u in dat geval toch niet gevraagd hebt deze tweede dreigbrief, die de rechtstreekse aanleiding was voor uw vertrek uit Afghanistan, op te sturen, tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen eens te meer aan."

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

Ten slotte blijkt uit de informatie in het administratief dossier dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden voorkomt in Afghanistan (adm. doss., stuk 16, nr. 2, "*Report Afghanistan: Recruitment to Taliban*" van Landinfo van 29 juni 2017). De omstandigheid dat uit deze informatie en ook uit een aantal passages die verzoeker in het verzoekschrift uit andere rapporten citeert - en die in dezelfde lijn liggen als de informatie in het administratief dossier -, blijkt dat het risico op gedwongen rekrutering niet kan worden uitgesloten, doet hieraan geen afbreuk. De Raad wijst er bovendien op dat de vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt en dat een verwijzing naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon hiertoe niet volstaat. Uit het voorgaande is gebleken dat verzoeker hierin niet is geslaagd. Dit blijkt evenzeer uit de vaststelling in de bestreden beslissing dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de wijze van rekrutering door de taliban anders is dan hoe verzoeker dit op het CGVS beschreef. Zo blijkt uit deze informatie dat de ouderen van het dorp en de maliks uit de moskee gewoonlijk worden ingezet bij de rekrutering van de jongeren in hun dorp, terwijl verzoeker verklaarde dat dit bij hem niet het geval was (adm. doss., stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud van 3 april 2018, p. 20).

Waar verzoeker nog wijst op een aantal "*objectieve elementen van het dossier*", waaronder het feit dat hij in Afghanistan het slachtoffer is geweest van een uiterst gewelddadige aanval en zijn jeugdige leeftijd op dat ogenblik, gaat hij voorbij aan wat in de bestreden beslissing wordt gesteld over de medische attesten die hij ter zake heeft voorgelegd:

"Ten slotte legde u twee brieven neer van dokters in België. Daarin worden uw littekens geattesteerd. Er wordt eveneens verwezen naar uw eigen verklaringen over de oorzaak van deze kwetsuren. Hierboven blijkt echter dat deze verklaringen niet geloofwaardig zijn. Dat u bij de dokters hetzelfde hebt verklaard, verandert niets aan deze vaststelling. Uit de attesten kan hoogstens worden afgeleid dat u messteken hebt gekregen en dat u een kaakslag hebt geïncasseerd, maar ze bieden geen ondersteuning voor uw verklaringen de omstandigheden waarin deze gebeurtenissen zouden hebben plaatsgevonden."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoeker niet weerlegd of ontkracht, zodat ze door de Raad worden overgenomen en tot de zijne worden gemaakt.

De hierboven nog niet besproken documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 15, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente en terechte redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert hieromtrent als volgt:

"De kopie van de taskara van uw vader en van uw grootvader kunnen hoogstens uw verklaringen over hun identiteit en herkomst staven, welke niet ter discussie staan.

De twee enveloppes ondersteunen enkel uw verklaringen dat u post ontving uit Afghanistan. Dat wordt hier niet betwist."

Ook deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Uit het voorgaande blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven. Aangezien verzoeker de problemen die zijn familie zou hebben gekend na zijn vertrek uit Afghanistan zelf linkt aan zijn vluchtmotieven kan ook aan deze problemen geen geloof worden gehecht. Verzoeker verwijst dan ook niet dienstig naar arresten van de Raad en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de actuele informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in het district Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker om internationale bescherming en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Deze informatie wordt genoegzaam bevestigd in het door verwerende partij bij aanvullende nota van 27 november 2018 aangebrachte EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van mei 2018 en de "Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van EASO van juni 2018 (zie: rechtsplegingsdossier, stuk 7).

De informatie die verzoeker aanhaalt over de preciaire veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar vermag geen afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing, die specifiek betrekking hebben op het in deze provincie Nangarhar gelegen district Surkhrod, van waar verzoeker verklaarde afkomstig te zijn. In zoverre uit de door verzoeker geciteerde informatie uit het EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation" van december 2017 nog blijkt dat er in het district Surkhrod 183 veiligheidsincidenten zijn geweest, wijst de Raad erop dat hieruit niet blijkt dat een onderscheid wordt gemaakt tussen burgers, veiligheidspersoneel en opstandelingen en dat de informatie die verwerende partij bij haar aanvullende nota van 27 november 2018 voegt recenter is.

Aldus blijkt dat er voor burgers in het district Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Actueel is er voor burgers in het district Surkhrod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Aangezien verzoeker zelf aangeeft dat hij afkomstig is uit het district Surkhrod is, hoeft een intern vestigingsalternatief *in casu* niet te worden onderzocht en wijst verzoeker er bijgevolg niet dienstig op dat uit het meest recente standpunt van UNHCR zou blijken dat “er” geen intern vluchtalternatief is.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

D. DE BRUYN